

Carlsson och Hofvander på Cecilia Hillström Gallery

KONSTEN.NET konsten.net/carlsson-och-hofvander-pa-cecilia-hillstrom-gallery

Gabriela López

26 april 2016



Utställningen *What we see, or what we seem* på Cecilia Hillström Gallery sammanför Richard G. Carlsson och Linda Hofvander i en intim, i det närmaste symbiotisk, dialog mellan kollegor. Än en gång använder galleriet sin curatorielle kunskap och bjuder in två konstnärskap djupt förankrade i var sitt medium – måleri respektive fotografi – till ett gemensamt gästspel. Något som började med en förfrågan ledde till ett informellt möte mellan de två konstnärerna, och utvecklades till frekventa samtal i varandras ateljéer kring de beröringspunkter som förenar deras två distinkta praktiker. Och, framför allt, om perception och seende. Utdrag ur dessa ateljésamtal, som finns tillgängliga på galleriets hemsida, visar att konstnärerna har levt in sig i uppgiften att närma sig och förstå varandras konstnärskap.

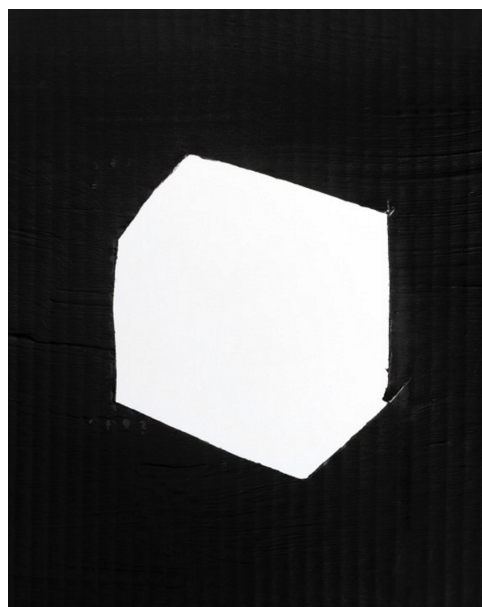
Och detta är märkbart synligt i gestaltningen på galleriet. Vid första anblicken slås jag av hur sobert och samspelt utställningens totala intryck är. Carlsson och Hofvander är så rumsligt sammanvävda att man skulle kunna tro att det handlar om en enmansutställning. Och här konfronteras man med den första illusionen som den träffsäkra utställningstiteln anspelar på. Bara det blir tillräckligt effektivt för att väcka min nyfikenhet och skärpa min uppmärksamhet. Carlssons målningar och Hofvanders fotografier hänger som avspeglings av varandra; de materialiserar kommentarer eller svar från de förda samtalen. Men konstverken blir lika mycket en återspeglings av konstnärerna som av oss själva – av deras undersökande blickar och av vårt invanda seende.

Carlssons *Studio* (ovan t h), en interiörmålning i stort format av konstnärens ateljé, känns som en klassisk lektion i målerihistoria. En påminnelse om att all återgivning av en tredimensionell verklighet på en tvådimensionell yta är endast mimesis, och i någon mening förljugen. Detta är Carlsson självklart väldigt medveten om. Hans intresse ligger snarare i att fånga och avbilda en precis ljushändelse i tid och rum, genom en noggrann användning av gråskalans valörer.



Handlingen blir än tydligare i hans serie om åtta små oljemålningar på mdf, målade vått i vått. Uttrycket blir där impressionistiskt och de överlappande tunna färglagren har lämnat små klumpar och det bruna underlaget synligt här och där. Därmed bryter konstnären helt avsiktligt den optiska förtrollningen och visar för betraktaren inte bara problematiken om ljusets flyktighet, utan också verket som det är. Färg och underlag. Detta är ingalunda nytt inom målerifältet som, i synnerhet sedan fotografins genombrott, har undersökt dess *raison d'être*.

På motsvarande sätt testar Hofvander sin publik och gör upp med fotografins historiska börda om fotografiska bilder som transparenta skildringar av verkligheten. Så i *De sammanflätade rummen* silar ett starkt dagsljus in genom ett rektangulärt fönster, som lika gärna kunde vara hämtat från en av Carlssons ateljéinteriörer. Uttrycket blir utsökt och måleriskt. Att vi inte ser själva fönstret utan endast den ljusa återkastningen mot väggen borde göra oss misstänksamma. Ändå är våra hjärnor snabba med att bortse från glappet och tro på illusionen, trots att det i själva verket handlar om en iscensatt bildprojektion. Än subtilare, men desto mer träffande, blir Hofvanders fotoserie *Tesseract* (till höger), där vita kuber träder fram mot en svart bakgrund. En närmare granskning visar snart att det handlar om svartmålade kartongbitar, och att "de vita kuberna" egentligen är ytan som lämnats omålade. Det är Magritte-liknande. En kub är alltid tredimensionell, tänker jag stående framför fotografierna. Och en parafra på en filmreplik från *The Matrix* ljuder i mitt huvud när den fotografiska bildens fysiska egenskaper uppenbarar sig i all dess råa saklighet: "Det finns ingen kub".



Må vara att Carlssons och Hofvanders hjärtefrågor inte är särskilt innovativa, men dess effekt lämnar ändå sina spår. Den väcker betraktaren från ett, säg, passivt eller oreflekterat betraktarsätt. Man får hålla sig på sin vakt helt enkelt. För i förlängningen handlar det inte om bara konst, utan vårt förhållningssätt till det vi kallar "verklighet".

Gabriela López

Foto: Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43. Utställningen pågår 7 april – 14 maj 2016